

ΕΣΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΠΡΑΞΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐβρεδομεν καὶ πάλιν ὅτην γῆν τῶν Παιθρονέων.

Ἐστὸ χίλια καὶ ἐνιακόσα δεκάετη
καινάς δὲν γνωρίζεται εἰ θὰ τρέξῃ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρός με.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—δὲ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμοια μέρη—δέκ ε φράγκα καὶ ἑστὸ χέρι.

Εἰς γῶσιν φέρομεν παντός εὐμοῦσου τσελεπὴ
δὲι κολοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει.
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομίων τέλη.

Εἰκοστὴ καὶ ἑβδόμη τοῦ μηνὸς Ἀγούστου
καὶ καθένας κάνει τοὺς συλλογισμοὺς του.

Χίλια καὶ τρακόσα καὶ ἑνενηταεῖς,
τώρα μὲ τοῦ Στράου, ὁ παρὰ θεὸ τρέξῃ.

**Φασουλῆς καὶ Περιοιέτος,
ὁ καθένας νέτος καὶ νέτος.**

Α

Π.—Τί μοῦ γίνεις, βρε Φασουλῆ, ποὺ γόριζες σὺν πλά-
καὶ διόλου δὲν ἐφάνης [νῆς
ν' ἀκούσης νικητήρια,
νὰ δῆς συλλαγητήρια,
καὶ ἄλλα σπουδαῖα πράγματα, ποῦ γίνων ὅτην Πατρίδα,
καὶ σερβουὺν κάθε βιά;

Τὴν ὄρα, ποὺ φωνάζατε πῶς διαλύθ' ἡ πλάνη
καὶ ἐκ τῆς οὐδετερότητος ἐβγήκαμε καὶ εἰς Ρουμάνοι,
τούτη τὴν κρίσιμη στιγμήν, βρε Φασουλῆ ζουζέκη,
κυποῦσαν οἱ Σωτήρηδες ζουρνὰ καὶ τουμπάλεκι.

Ἄνιστατε καὶ ἐξίστατε πανθηφοροῦν τὸ Γένος
καὶ ἔμειναντε τριγύρω του πολλῶν ρητόρων μένος,
καὶ ἐφώναζαν οἱ γέροντες μὲ τὰ μεγάλα κλέα :
μόνοι σωτήρες ἀληθεῖς
καὶ μάρτυρες καὶ Προμηθεῖς
ὅς Πάτερς ἡμεσοκόπος καὶ ἐμεῖς ἡ νεολαία.

Προσετρέξα καὶ ἐγὼ σφρηγῶν
μὲ κάθε μας Σωτήρη,
καὶ ἐνόμιζα πῶς ἐκλογῶν
ἐξέλετα πανηγύρι.

Οἱ φίλοι Σωτηράκηδες
ἐφεραν, φίλη κάρα,
καὶ κατὰ κοντοβρέκηδες
ἀπέξω μὲ τὰ κάρα.

Κάθε φαφούτης καὶ κωδὸς
ἐπρόβαλε καὶ πάλι
μ' ἐλόρο το καράλι.

Κι' εἶδα στρατοὺς ἐπὶ ποδῶς,
κι' εἶδα περιπολίας,
καὶ τόσους ποικιλίας.

Δόσεις βροτῆ καὶ ἄνατολή,
καὶ ἄφρα ἔσφρα ἄνατολή,
κι' ἐγὼ ὅσ' ἀκαρπεία.

Τὸ μάθετε, μοῦρὰ παιδιὰ;
σὲ τούτῃ τὴν ἀναποδὴ
ῤῥηκα καὶ ἡ Ρουμανία.

Κι' ἂν ἐβγήκαμε καὶ εἰ;
ὁ χορὸς κατὰ πρῶται,
τὰ μαλαὶ σοῦ καὶ μὲ λυρα.

Ἐχε σφρηγῶσάν φρένα
καὶ στεφάνους τὸν ἐνα
καὶ τὸν ἄλλον μας Σωτήρη.

Κι' αν ιδρωσαν να γαλας,
και για τιποτα μη χαλας
το βλαμμένο σου σηκός.

Κι' αν βρυχεται κάθε πλάσις,
οδ Βουλγαρων προσλασις
με Σωτήρας χειροκρόται.

Κότταξ' ενθουσιασμένος
πως και σήμερα το μένος
των ρητόρων μαίνεται.

Και κατάλαβε, βρε βλάκα,
ετι κλασική μαλάκα
τους Ρωμαηδες λυμαίνεται.

"Ασε τους τραλλοδς να κλαίω
και μη θέλγες να ος λένε
σαν καμπόσους πατριώτη.

Μά δαιμονιών ν' άφρξγης
και νυχθημερόν να βρίζγης
τόν Λευτέρη τόν προδότη.

"Υμνει με πολλοδς κηφήνας
αθλους των Σωτήρων τόσους,
ρίξε κάτω το τουφέκι.

Κι' εν ιδγς και' οτάς Αθήνας
της Ανατολγς τοδς Πρώσους
δέξου τοδς με τουμπάλεκι.

Σεις ελεύθεροι και δουλοι
χαιρετάτε με νταούλι,
χαιρετάτε με ζουρνά
την Αρκουδα, που περνά.

"Υπερ ταύτης ξεσοβεκάσου,
κουφιοκέφαλοσ τραλλό,
αν ποθγς το ροιζικό σου
νάσαι πάντοτε καλό.

Β

Φ.— Κι' εγώ ποσ λγς την ειδα
την δόξια την Πατριδα
οδ λόγια να ξεδοθετα.

Την ειδα την καιμένη
σάπια και μαραμμένη
με γέλοια να κηδεθετα.

Ειδα να την κηδεθουν
με τόσαισ πατινάδες,
και να την ανοδεθουν
νταούλια και ζουρνάδες.

Περσέρημα Ντιάγνα
Σωτήρηδων με γνάσι
την ειχαν σαθανώσαι.

Κι' άμύτηρησ στεφάνια
της δόξγς της της πρώτης,
ειδα' οτό φερέτό της.

Δίπλα της άμαθεσαν
και κάτω φιλοι ξένοι,
και την ακολουθοσαν
'οτά γέλοια λιγωμένοι.

"Ακουσα γύρω της πριγμοδς
κι' άνάρθρους φθόγγους και κρωγμοδς
παντοδακών όρνέων.

Κι' εγώ με μία πίπιζα
το φρόνημ' άνερωπίζα
πατριωτών γενναίων.

"Εσπίρτα κόσμος όμωφδδς
και την εξόμναι πομπωδδς
ή των Σωτήρων φάρα.

"Οπου μαστο, νεότητος
εκ της εδοτερότητος
έβγγχε με τα κάρρα.

Τα πολλά καμώματά των
και τάνδρωγαθήματά των
κάθε φιλοσ άπειφήσαι.

Και' κτυπουοι τουμπάλεκι
κι' άλλοι' φώναζαν παρέκαι
αιωνία της ή μνήμη.

"Ησαν κι' άλλοι προσφιλέσ,
Πρωσοι της Ανατολγς,
και Παοάδες φασοφροι.

Κι' ή γλαυκόπις Αθηνα
'στην άσπιδα της ενά
πάγχευσοσ εκτόκα δόρυ.

Με τοβτούς εξαλλοσ πηδδ,
με και σκαι προγόνοσ
άμμοι φάλλουσ εν εδφ
'στην κόρην των δαφνώνων.

Κοιμήσου, χαιδεμμένη μας,
δαφνοστεφανωμένη μας,
πυθγινας κόσμου χλεύη.